

و ملود از ده است کنند که بوری و اهل از مرگ سمع خال نیستند
که بخوبی از این علاج امکن که بول اسب در کنده باشد که بوری و مرگ
در اینسته امکن امکن که بول بخوبی باشند ای پیش از مرگ
مساب کنند این علاج بخشنده اول از مرگ پیش از آن آن
پیش از مرگ دوسته فخره از آن ای پیش از کنده ای سب بخادم فی المعرفه
بساب کنند این علاج بخشنده اول از مرگ پیش از آن ای فرزند خود
و میل و میل اند این ای ای مرگ دام سمع خال با جهات ای سچه که بوری و مرگ
بساب خود این علاج بخشنده اول خون مسدوده باشد مرگ
هم خود همی هم با مرگ پیش از مرگ که بخوبی سدیده ای این علاج
سدیدن مرگ پیش ای عدد خال کوت که ای ای ای ای خود ای ای ای
ای
که خون برآمد ای ای

بر کس رکت علطف هر بر کس دست رنگ چنینیا عطیت شا

بر کس مایی رکت عطا لب سو بر کس مایی چپ عطا فیضی

الله علاج ففع قول حون هب نه ما و مادر دار حکاب ترده و در

آب زناده و اده کام سب در بیم مدار دو ففع مادر دار آرد سب گله

علیحده کند دان اب را بسته جو هنگ سپت شر و آن که خود را بد

الله در مکشدن دل رسب ترک اولی همان دار که زید و اکبر کر

درست تهادیم کوی مادر بیس خوش بزید الله در مکشدن دل را

غلنیه ارسوس خس و میرزاں طلبیده کوند و در مسان اس بیرون

خران مدر کند ازان غلنیه مواد در مسان اذن ترس زید و در بلوخاه

عنه که خواهد کو و راه ازه در مکشدن ارسان ابریخانی اور کس

س کند و سا یون سا سده مدار دو بر خر غلیه ساده نهار زید و

مالی غلیه ساده دو کش سا یون راحب پر وح بوده و در دل

الله

این از مکانیکیه که در آن از این اندادهای از این دستورات است
لیکن این ادراک بسیار کوچک است و ممکن است این اندادهای از این دستورات
بر این میزان مفروض کرد و در این مفهوم این اندادهای از این دستورات

وادار کشمیر و سرحد جنوبی جنوبی هندوستان که مرا فرماد که حال حاضر سارا در پرورد
و دانسته مدد و اکر اصلاح ہائے رور دکتر ہم منٹ جو کل دید کی دلچسپی

روزگار خود را می بینم و دلخواه نمی شویم و بعد از هر چیزی که می شود باعث سعادت

در این مکلو طایفه در روکش میان کرده اند از حرس هم فروکد امام را نداشتند

و در ارض از ریز بچشم عذر دکن و کس اینها را کوئدی کوئد طلبد و هم خود

وَنَلْبِيَةَ كَمْبُونِيَّةَ مَدْعَجَ كَرْكَسَ حَسَاقَتْ بَرْمَادَ كَمْكَنْ لَهَا بَرْ حَمَارَوْه

کوفته مردی خود را در سخن اسکه کورا می دارد و در مردم از کارهای

نیز اسکندر کو اگر را مانند کافی خواهد بود و اگر حمد

مکتب ماده اداری فرم که از نظر معمولی و مخصوص پیش از تحریر مخاطب مده

در داده ای اطلاع از کجا اکر اسی در سمع خود خوده
او را

دانی از این اخراج اطلاع نداشته که کوچه سرمه قسم کرد و سرمه از در اسید است

سنه سَكَدْ وَادِيَاتْ كَرْمَ اَعْلَى دُنْيَا مُوْصَبْ رَأْوَكْ سَوْدَ

۱۹

۹۲

صفت و ایندیشه هست او را دوست باید کرد که دیگر سوسای این در میان راه بار
و سفیره مقدم این ایش خانم داده میداند میز میز میز میز میز
و سخن نام میز ایش کمال ایش کوییه تخته فرش کرد
که جمعه ایش
نه شده نه کاره خانم که این ایش
که ایش
رسیده ایش
بیشتر میز ایش
و اگر ایش
الظاهر ایش
و ایش
بلجود مکار و سرمه کار و سرمه کار

ما فری اب نموده سعید کرم خاص دندانه اصلانم سوچ و سکه
دوست بسیج سکن و سکن بکه مرکن را کوه کوه که در کوههای از در بود سکن
خوار و خالصه کند خاص سر صور از قدر سر بر و در خار

علیح مرض سر بر
این کمر سانی و این محاسن این اجر کند و نوران نک غلوسر
سکن کرن ایضا هاک علائی نوران ایضا ها کرن نوران نیم کر
خرمه سوچه از دلدار و دلدار عدد اسخوان سوچه کو سعید
اسعید که علیه ملکه کو و دل زیر باشد که که که که که که که که که
خرسده ها سعادت آن سعادت ها در دل معنی شنا جوان است
و دل می خواهد که که

الله علیح رسانی کند که
در دل من کنند همان تردید که دل در دل در دل در دل در دل
بلکه بلکه

۲۸
خیل سچه نمای او خیل هر یکی که از میان میان کمیست و نمای
نخانی هم نمای کیا بون نمای هر یکی را کوئی نمای کرد و در کار
کشید و عده کوئی برویان نمای کرد و نهاده از دهونه نسنه که مادر
نمای کوئی دن نصدان نمای کیست کیمی نسجه اور
بی ایش جو اندوه می شد و بر رحم اول بیویش باده و مادره
نمای عده کی مران حسنه می شد و از دود ایندیه
سر یکی و نی ایش و ای ایش می شد و ای ایش کا و نهاده
و نی کوئی کا و نهاده طلبده بر رحم هر یکی و نیز بر رحم و نیزه
نیزه نمایه درست کند که ای
نیزه نمایه درست کند که ای
و نیزه نمایه ای
نیزه نمایه ای ای

الله از مردم می خواهد صلح و سلام بر جمیعت
ایران که صلح مدد می نظری دارد که دو حکام که در میدان می خواهند
ماعنه مدادرست ساری بقصده ره جوانیست ایضاً سینه های خود را با چشم خود
بیخی نموده است بعد از جریم حبس نشانده است که با عذر علیه علیه فرمود
نه کن و دو مدد در میان نکن بلطفه دستور نهاده شد مدد می خواهد
و این حکم نموده اما این بیان نموده که جریم حبس نشانده است
الله از مردم می خواهد صلح و سلام کرد و بجز طوطی مردم را در می خواهد
مر لکاس مایل است که نمایند و مدد دو قبیل سوی عرض نمایند اول طوطی
و مردم را می خواهد در زیر کلید از مردم داشته باشد و دو سوی عرض روی هم می باشد
مان ای ایل است سده مرکز لکاس که هر چند سده هایند این همان
و مسند براورد و می خواهد که همین همچنان که این همچنان
بدارد و اول بزم مردمی کوچه مرکز نمایند کی نمک و
ادکل طوطیها از فرج کردند پس زخم نشانند و این بارم منی شنود و حسن

زخم سرخ سود رخمر اضاف کرد و مایلی رحم خیل کند و همچنان داده
ان حاک را بسته ده باشد ناصحت ناید و حون بر جرم است

از جونه امزار از دست روزنیاده حاک نهاده حل کشید
حمر سید عبدالله احرار مرکی است که در خرسان است مشائی
مام دو شنبه تو مع صحبت وارد حاصیه بعد صحبت این مجامعت است
و منفذ نقدر بعده و خواه شیر منی خواه شیر رفع خواهد کرد
در علاج نیک فیض خود است

دوین مرصن نیک و داروه سیم سیمی خاص است می کنید که ایندی
چهارمی را طبیعته نوشت ازان و ذر کند بعد ازان جو کوب ناید و
مشیر کرک کرده برگ رمند ما آگون کند شنیده خاکله هر چیز
نمایان بسته با کله اما نسیب بوده باشد و نهد و اکبر اس ناید
و زنگام و زربتہ مرسره مدن صورت رسیده ناید اگر اسدن ان بخورد
علانیس برخواهد حون میند که خوب الائنس نیاید از نیمان

که کسی انسان را طالع نمایند و گویند سخنی را می خواهند و برگزیده باشند
بر روی دست گذاشتند و همچنانه درین نوع خیلی تهدیده هستند باخت
حائل کردند و شناسن می خواستند ^{این بخش از آن} ^{این بخش از آن}

علایح را تووه حمال کوئی چیزی را خود داشته باشد طبعی بوزن جمال خود را
کوچک نمایند و خود را بزرگ نمایند اما سعادت و باری از زیر نیس بارگزیده باشند
ساعده و مدد بخواهند از این دو خود و حمال کوئی چیزی را نمایند خوبی خود را
کوچک نمایند سخنی را می خواهند و اینها نیز بارگزیده سخنی از این بارگزیده
او را سخنی از این بارگزیده مدد و مدد بخواهند از این مدد بخواهند
سداده هاشمه نیس طرفی دو خسته را در بخل از صحت خواهند

اللهانید سر برآنوه از از از ده ماسن لک مان پیشرازد و از از ده ماسن
همان را حمل کند و سپس دو خسته سران را که بسیار مدد دارند
بر مان به ماسه و سر از از ده مدد ده ماسه که دو خسته نیز بخواهند
مدد سه را در حوب رفوم که در از از ای این خسته لکش بوده است
او را لکش و در میان این سه که لکش بخواهد از در میان حکایت می شود

و سمجھی

و سبی دو هشتم را کنست سینه مالا زیر جسپ پاسده هر رانو و هندو

علایح مدنه و موزره و موسی و پیغمبه و سبیر مدنه

درین ارض مدنه و موزره و موسی و پیغمبه این احراللهه ماده خوارانه

سپاه کم مردان عاده از سپاه موزره بکار عاده مسحی عدای عاده بازار ساون
با اقامه صد کنہ با اقامه سرکنه آنها کرد که در نکی اند و اداره موزره کو

مارده مدد و مدد هر قدن که نکونه کلی خاران همان مدد الصدقه بس گی

ما فر کوی را کنست همچو خود مدنه هنده و مادردن این مصالح ده
تصف ایس نور مداده هاشمه و احاطه که مدد هر دی ایست

علایح هر موزره سپاهه عاده رخنه بوران همان ملوس کلی هر دفعه کرده
حاسکه موزره بوده هاست هبوران هر دفعه ایشنه دو کند و دارای پاچه ده

و کوکه و مکنده ایس نیزه هر دفعه هنده و بوران هر دفعه ایس نیزه کویه

که هسته منی مدد اکرسیع نیزه هاشم مادردن ریده اکرسیع مدد اکرسیع و آن

علایح مدنه هر قدن
دو کند

卷八

علیح کو ساره بربر بگزیند حمد و کاف از درینی شناده
کند همچو مردم مالک تباره سکنه جون سعاده برایه بگزیند و در این روز
برسم دشیست آنکه علیح بند و دختره واصلان اسحاق کا موسی
مرده کرد و سوراند و سورانکه را می کرد و مدارد و لوزه سمجھی با اسنفو کرد

مکر روز ما خلیل نزد و سه افسنه سعوف نساج کاوشن و سرمه
ازن ایس بر دو شے مامه مرده با سرمه بحرا نده هشنه
الله علیع مده و فخره زمان چرچ را در بس حسنه ایش
مرگده حکم خبہ زمان را دران یه جمله مادر و سرمه ایش
موده کو ز ملا زان کریم و ده هشنه مک رزه ایش مادر مادر
زمان او دلا اشترا کیم با سرمه مادر دکار ایش برج سرمه شود و لای
برج و کر چند و برج سرمه کو ز مادر الله علیع مده و کو برده و زده
لکن ایش ایش بسیم دکر مادر کر مادر مادر مکن
بعد سه هجره ز دکر مادر شور ایش ایش برا دو دوکن
و معنی ز داد مک دو دوکن کوتاه نیزه ایش جل کن
و هر تماں طبق راس بقدر بسیم مساد و پیچ ایش روحی نیزه
ظنه مادر بعد هجده هجره کو ایش بسیم داد کشید و با حکم ایش بر رفع
ما کنیه خورد و مادر ایش و لعن ایش کنیه خورد ایش

موده ماله تاریخ چنگی کا و دو دو اصلی راه راهات حوت الکه دلخواه را
سازد محتمل ایان دو کرده سپسی پامرا ایاره را صدر محتمل ایان سپسی
سندید و ایاره ایسل طغیت خرس بود و ده کاشیده لان برخطه ایان آ.
ما تر کا ده و حکم شور و هم سپسی دو در کبر و رو و سخون بخوارد و ما حکمه هر ایاره
هر او ر دند و احاطه ایز جم موده هاشمیه که نیزه ایان ایسل
مرد و زنده هاشمیه که ایکا مو را مددیه ایلک در ایاره صدر ده و مو را فیض
بع جمله ایج کا و سر طبیعه کو فیض ای ۱۵۰۰ سا خه در طوف کلی
پار کیمی ای ای خه سوارنده کا کشیده ایان هاشمیه هاشمیه
ما ای د خود متروح کرد و ب هسب سکو ایمه هاشمیه سا خه دلخواه
علیع پیشنه سله میوره سه ب پیشوی شه لکلور مک جهان
میول ای د رسزه میوران بیصح دو کرده و سله میوره ای سفید کرد و دخ
نه لکلور سا مزد و میام صدر ای رسزه مایه داد و هر جم ایس دو
ساده همی ب مرد دو هاشمیه دو ایشی را نیزه مدار دیر که بخرا ایشیه

که اس برد نیم ان می شود و بعد از آن که باید علاوه بر حم سده
ماهی می شد که در آن به این داروه می شد از در برداشته شد و آن اینها
نمایند و بعد از که باید نیم آن می شد و آن بروز را تمام بگیرم بگویی
و اگر اینجا باید بگیرد تمام آن را در مردم داده و در گند و اس می باید
گردیده باشند می شوند لذت دارند و می خواهند دیگر همچنان که
و می خواهند راحب بجای سوزان روح می شوند که بخواهد از اینها بگذرد
در سوچنیه بگیرد طرف انسی و داشته باشند راحب جلیل روح می شوند
که بگیرند که این دادن و دیدن علاوه بر حم در تمام را روشن شد که بگردیده

ماعده

علیح و حم می شود میل این و بینی و ریخت حسی هر چندی دارد
که بگزیده از راه بصر این طور می شوند فریب خشی بر حم که از در آن بگذرد
می خواهند که بگزیده از در مردم را درین این طور می شوند این حم بگزیده

گوفته

صف حوا شد در رحم تک ادرک فقد حما رسه معترض
در روشن میخ مسحی کرد رحم در سینه حوا شد و کنار دو تک
مالا بشر کشید به حوا شد انصار رحم تک کاعذر از کرد و آره
در ره ساده بر تک داده کشیده علاج مفعع طعن است بدم
بران لب کند و سنبی را زرد و مالا بشر کشیده تک کشیده
الف علاج رحم مند و رأس همی اس نمده ادرک تک اس مسح
بر رحم کسره منی و مدد و خنی دام اصرفت که صح مند سامسته
او را در کند محمر می کند کنایت ام مند و صح او دفع سازد بعد از
که از مالا بشر خصم می کن سیود و پیکر کرد مر همیں و جو نه انجیر جو راه از
صح شتر نار ررحم از ده کشیده و مر کاه رحم هارز شود کنایت بپرس او مددی
س زده سواف آن حسنه انصار تک اعذر جه بخواه در روشن
و ایم سوره در بر رحم کرد و حاکم رحم مند و بوده کشیده ایم سده کشیده

الف صلاح رحم مسدود حجه از خاکه کا دو کیس ماند و امک حمله باش
کرده مسوارند چون مسوخه سود او را مسوف کرد چهل مروج نام
اول رازم تبلیغ مانند قدره دو قدره مسداد و بعد از آن سوف
مران بکباره دهن صفات در کام از در سمع سفره را محدوده نماید
الف در سیم هم مسدود شد و ساران دو هزار شیخ هم با روح کواع
سرفت دو دو ام مکده هم فی کاف لوزان دو علو سفیده بیوهه لوزان پندر
سوم لوزان کاف بخوبی اول بس راحب کرده بکسر هم را از آن
مسوارند معدده میل مسواره مسوف کرد و رو مسداد و روح کواع
سر سو شده همان بود لوزان داصل کرد لیکن گفته مکب حواله از برادر
گفته هم در آن داده سوارند و دو کند و آن دو هزار را در کشیده اند از
دور حاوی شده روح طور روح روح روح سوارند و همه الف در سرمه
اول از اگر داشتند اگر داشتند این اتفاق رخیم ریا در ادعای کرد و برگردان

ساده سه روز در میان میان و ایاع داده بسته بود سه روز
کم کوایم بوزن چهار هزار و سیصد بوزن چهار هزار و دو هزار پنج میان
و نیمه هر کیم بوزن چهار هزار و سیصد کوایم اویل نیم کم بوده باز
در آن کوایم در آن هزار و هجده کیم بوده در میان نیم هزار
او سی هزار و داده هزار و دان رجم داع شده را از منتهی صاف کرده
او سی هزار و داده هزار و هجده کیم بوده هزار و هشتاد و هشت
همانند و هزار و داده هزار و هشتاد و هشت کیم بوده هزار و هشتاد
و هشت کیم بوده هزار و هشتاد و هشت کیم بوده هزار و هشتاد
و هشت کیم بوده هزار و هشتاد و هشت کیم بوده هزار و هشتاد
ساده بود کم بوده هزار و هشتاد و هشت کیم بوده هزار و هشتاد و هشتاد
رجم بود کم بوده هزار و هشتاد و هشت کیم بوده هزار و هشتاد و هشتاد
ملی کله و سفوف این بعده بود کم بوده هزار و هشتاد و هشتاد
که هنده هشتاد و هشت کیم بوده هزار و هشتاد و هشتاد

ای سر بود کانی ابر و راه فرد رسی کو خود و سهی مال است شنیده کرم
سوزده ای کانی ای سر و شد ای سب کند لکن ای ای دست خود ای ساده
ازم کنی کنی کنی بوده ای سب نمایم ای ای ای علاج طبع که ای ای میند
ای کنی کنی ای ای ای دست خود ای دست خود ای ای ای ای ای ای ای ای
بوزن خیهار نوله که قوه دز پر خود بوزنی بخند و میند و ای و میشند
که دیپاکه موشک کنی سند پو شوری بک دلوران ای دیچه شنیده کرم
سنده کانی دیچه ای
وسوف که بکه
سر میدو به منشی ما همچو جم حضاف که داده بکه که داده شد
والله و حش که دیچه که ای
ازم و دیر و بوزده خانکنه ای
ای ای

این صاحب سه خود نمایی پیش چهارم مصلحه کلای خوارزمه مجموعه مکالمه
دیگر علی دو نادار نویسندگی اینها کوچک در اینجا کاری نیافریده بخوبی و نهاد
نمایی بسیار تراویه او برگشت نمایا و آنکه درود و دو فوره اینها نیافریده
آنچه خوارزمه در اینجا نماید اینهمه را بخوبی گردیده معرفت کرد و کوچک را
در اینجا خود دید و از این کوچک را در اینجا خود دید و معرفت کرد و نهاد
نمایی از این مامنند این داده همچنان که طراویه اینها درگذشت
خوارزمه عالص خوارزمه این را گردیده بخوبی و معرفت کرد و مطلع شد
نمایی دو فوره این کوچک را بخوبی خوارزمه عالص خوارزمه این را گردیده باشد
و نهاده این داده همچنان دو فوره این دیده خوارزمه این را عالص
نهاده این داده همچنان داده که این مطلع خوارزمه این را بخوبی
نمایی کرد و نهاده این داده همچنان داده که این مطلع خوارزمه این را بخوبی
نمایی کرد و نهاده این داده همچنان داده که این مطلع خوارزمه این را بخوبی
نمایی کرد و نهاده این داده همچنان داده که این مطلع خوارزمه این را بخوبی

کشیده باری داده که نصف ایام درینه ایام علاج خاصی داشته
که خود را هم سخونه باره نهاده و درینه ملده که دام باره درینه کشیده
ویک دام و کنتر کشیده فی المهر ایار و مالائی آن بسیه که سعی طلب کرد
که اینه کشیده فی المهر علاج خاصی داده بسیه کشیده علاج
دوسته بگویی که بوده سرمه دسته ایمند بخواهد
المهر چیکنی را که برو جان دسته و قنبری سیه چهار دهان دوی کرد
ماقی را کوته بازی سایه ایمند رو خلوس سیوفتیه ایسک ماره خود بخواهد
و درینه ایمند بازی ایمانه ایمانه ایمانه ایمانه ایمانه
طلبه دیده دوکوشه او دوکوشه دیده ایام ایمانه ایمانه ایمانه
که کمال و سعی دیده که بعد سرمه دیده سرمه دیده که سعی دیده
دوسته بر داده ایمانه ایمانه ایمانه ایمانه ایمانه ایمانه
و نذر بر اینه بخواهد که بخواهد و نذر بر اینه بخواهد
المهر بیخ دیده بخواهد که بخواهد و نذر بر اینه بخواهد و نذر بر اینه بخواهد

لکب المدائن نمی سوچ طلبیده و دلایل لکع و لع نمید که چون باز
دلایل نموده و دلایل معرفه میگردند مگر این لع معنای دلایلی
علیحده نموده برعهای اشخوانی باشی ای او و مال و برقی ای این هر کس
حوب نموده طبعی که سرمه سود و این راهی و اشخوانی او
سمت فی باقی نامد و نه کوشش پرسی و اشخوان و برمی عیا
کلی خود و ای زمان ای ایان بمحکم کوئی بند و اول کس کوئی بند و نام
این ایپ دار چشم و گردان سو شاد و دلایلی که نادیر است بدید
بترین هر طبقه سرمه کوئی را نمی بگیرد حجور ای دلایل مصالح بست
و خاصه صبر و راست سرمه ففع خاصه فی محبت خواهد بوده
دو دلایل دار و همچنان دلایل لع نموده و در کس سرمه و نمید هر کس که
بر دلایل ای نمید که چون حوب حوس حجور ای دلایل که چون باز
دار ایده طارحه را ای ایان دو دلایل که دلایل دلایل ای دلایل
و دلایل ای دلایل همچنان نمید و دلایل دلایل دلایل که سرمه کم
از فاعل ای دلایل

ار کامدی اسب بست می شود ^{۱۰۲} علاج روح و جوش ^{۱۰۳} کشیده
علاج جوش کشیده که هر چند اسب می شود از آن دارالطبخی طبع
که فیض اسی را که هر دهان در طرف دوین ^{۱۰۴} می باشد از دهان خرواده
در کوشش حکم کشیده که هر دهان شود جوش بگیرد دنی سده ^{۱۰۵} ازان کری
این جدید روح و جسم همادو اگر چنان شده که بکسر راس خود جوش باشد این
روح شود سده مروف آزاده مطرد و نیکر سهوف سلطنه در روح آزاده
حسپانده بگیر علاج حکم کشیده ^{۱۰۶} پوچه باره کا می اسدر
که اندک ازان چون برای معده در طرفی اب کری او روزه ^{۱۰۷}
در روز برد و می غذی خودین ^{۱۰۸} علاج روح می کنیا سلیمانی
بر جلد طرف که روح مصلح همی شود از در بسی راهم دهد و از آن
دو از ابریز جسم کا لد روح که مصلح کرده مسنو در جواند ^{۱۰۹} بعد ازان ^{۱۱۰}

ماشیله هرگز هم طلاق نزدیک نهاده همانند مانند
علیح فوج مومنان مرض بزرگ و ماجمود بمالای اوجانل کوته
ساده کار و مسامید و مرگ هم رساناده بجز ساده شد
علیح حمله مانند کرد علیه این دستور
هرگز این و زانی نمی بوده مخدار رود دوم به این سعادت داده
الصادر سه بعد روزه دوارده دام دیگوره حالص بوران نسبت داشت
علمی نزدیک سان اراده فوج خود ساده کرد
الصادر که این کوته نظر گذاشت ستو خود را نیز نمی گزد
کوته این راه خواست کرد جو را بد و هر آن نکلید کنید در
ماهی این اجر این این قدر خواهد داد و بعد از این کار خواست کنید
علیح حمله خود را در آن کوته بسیار ساده کرد
اول شرمه اور کرس دار بر جمیع ساده میان این سه کار پرسید
سود کرده مالای این بیند و پس از این کرس نیوان برخورد
ابوالغفار

عصر میز صورت نکر رست کر و خود عذر شده بعلج از ده ایام علاج جهاز
اراب سبب نیم و سایوان آن موضع را در نام فرج سنج سسر باز کوشیده باشد که
از حد می مرد صورت صحی خواهد بیند که ایام علاج حسر کرد و باشی
بر لست می خاند محبت می شود و لکور رحم خانه باشند کو با
اربع سی چون کشیده باشند بحر رنده عقد آن را کشیده و علاج از ده
گرده هاست بعض صباون را در آن موضع خانه و از ایام نیم است
سپس کر کرده آنرا از دست شوکده باشند بعده صدر کشیده بکرده بدرو
و نکر صحی نامه علاج ایام و مانع از علجه کرد و در آن ایام برآمد که
بیانی در بیان علجه مرج مساه میگیرد بکرده خاره ایام گفت همانجا
سپس کر کرده بکرده را میگیرد سده در ایام ادکن برآید و سپس
از ده ایام صحی خوار از ده کشیده رفع میگیرد و میگیرد ایام کشیده

مفع و مفع و مفع علاج او نیت لین اون و با پرسی و امله
بر کلام سع معان اس سندیه کو را دله و علاج حکره واب نرده
لر ان را کجا هم کو ندید نه برد مع مردمی که در زنج اس حاکمه ها
ار اصل و اذن و میان مصالح که بصلی کور دو خوس مصلح
نزدیک اصل میزه میز اعد اصل اس رک را کو دیه سیوف حمروج
و باستو کو دو با میزه بیک کویی می دیکی ازان تمام خدا ندید باشی
ششش کویی راصح و شام هر دو دوت مدید
الصالح که اس بر اعلان و زیر سرما و میان اعلان اس
در مارس اند و با مدکر سع وحدت دی کرده هاست ادرک نماید
کوکلی بوزن کم خلوس طلبدیه در میان ادرک حاکمه سرمه
کوکل اند جسم و مالا سی ان اراز زخمده در میان اس اعد جسم سرمه هر ده
کو راند و کارش سرف ماره است اس در میان کارهای خواهد

و الا در حصر امور روز که به همین پیشنهاد نشود بصر می آید
الصالح مصلحت کار داشت و مرح صاحب مکن کو که ادراک نکرده بود
بر سر خود این فخر با تجربه خود را می آورد که خود خود را می شناسد
مصاحع خود را ب مردم می کلاید و داده اند و خود بسیار خوب است
دوباره داده از جواب خود را داده که از داده ای خود است و بعد از کلمه
بعد از این دوباره داده که از داده ای خود است که خود خود را می شناسد
پس از این دوباره داده که از داده ای خود است که خود خود را می شناسد
س سده ای از این دوباره داده که از داده ای خود است که خود خود را می شناسد
الصالح کار فدر را بگذشت و سوپ که در کوکسینه دارد را بخورد
خود را بخورد که از داده دوست می شناسد و خود را بخورد که از داده دوست
خود را بخورد که از داده دوست می شناسد و خود را بخورد که از داده دوست
خود را بخورد که از داده دوست می شناسد و خود را بخورد که از داده دوست

س بون هم با در دهن لبیکه بورن بک فیلم سنه برادر بوسه هم اهار بگوون
سوناکه بورن در دام هریک راسکوف کرد و دهن بگوون راه به این بالده
دو سو ماکه خراب بماند سهوف بکرد و هریک رامروج ساحنه بعد ریمار غلوسر حسنه
هر لایه از دریک ازان حسب تمام خدا از در دو مانی به این سه دریک
دواوه کشند داره بله بله انصاف علاج جوکره رایی هم اماده قصد کشیده ام اما هر روح کرد و
وقت شنب بله بله انصاف علاج جوکره بک و هم با در در جوکره اما ز
تر ناد هم روح کرد و مانی بخواهد و شنب داره بله بله و مانی شنب داره
در از دهن دو گیر روز برازد عالصه سهوده کاهه جو زدن و زده بون او سردار
ده مرد از ده سوار شده دو همسدان در چاند تعدادی بی خوشدن اب برو
بر سوار شده دو همسدان دوازده در خند و عالصه دو چشم کشیده دارد صدر طور
که از محل از ده انصاف عالصی ففع بردار مریم خواری سکفت بورن بک
پس که ای سکفت بورن انصاف کنست مادر بورن سته دام و دشنه اور ای محظ
لدار که ای جعی کوی سمه کی سه کم و کمی صحیح مساده شنید مامراج آیه

درست بود اصحاب در جوکره واب کرده و جوک و جمله و برگره و ایام
سو ناکه هر چنان بعد صحیح داشت رایی بخوبی خار و آنکه بعد از اینکه دید
آنکه در صحیح داشت اینها بسیج داشت فاعل صحیح داشت بسیج داشت
اسنونات سیم بسیج داشت برک ایک داده داشت کو دیجهه باشد
حکم بخوبی دو قلموس سنه مدار داشت صحیح داشت کو زاده و دیانصه
حکم بر جوکره کمتر میشد مدار دو سه در در این حدود واب زاده ارکندم کمتر کرده
سرد زده باشد مدار داده بسیج ایک جوکره واب کرده تو سه
اربید جو زد
کو بخوبی دو قلموس صد ساه باوانهار نمک بخوبی داری داری
کم ایام بخوبی دو قلموس ایم برسته ایم کو دیجهه کمتر کرده سه کمتر
نمک کویی باشتو بخود جو زد سه کمتر دو قلموس داری داری سه کمتر جوکره
نمک سنه سه ایام زاده دیده ایم کمتر کمتر کمتر کمتر
نمدار ایام باعذر هر چند ایم کمتر کمتر کمتر کمتر کمتر

کو زاده

وَعَالِصَةُ كَبِيرَةٌ مَسْكُونَةٌ

کو بحال کو سنبھال دے اسکا در
سد اگلکار مدد ملتی ہے مل کیا ہو وہ سمجھی ٹام انہیں مدد کیا کار
اگر ہمارا کوئی بھرپور رہنما ہے کہاں بھر حصے ہے اب کم کر دے اسکے

شیعاع اینها کسی نسبتی دارند و منفی طبقه هر کس اهلی و برکت خود را
نمی شود و همچنان خلاصه از اور عذر از داده سی کسند مید که از اینها بر عذر
در میان اینها همان خود را در محاسن آنها که بزم جهانگیر کلکی را سائده
در این پیش از اینها خواسته و فدا کرده است و خود را در میان داده به کسی نامنضم از اینها
آنها را کسید و در کسر و زینه هایشان را متعال کرده سی کسند مید که از اینها بر عذر
در شعبه سال ۱۳۷۰ میلادی به پیش از اینها کوچک نوزن کنک و پیش از اینها فلوس سوپاکه نماینده اور
بایم فلوس مردم را که اینها اور اینها میباشد فلوس دارند خود را با اینها فلوس
مرک آنکه اینها از اینها فلوس را بگیرند علیه اینها میتواند میتواند میتواند
سته کوپی میباشد اول روز اینها میباشد خود را از اینها خود را از اینها خود را از اینها
دو روزه حسب دیگر خود را از اینها خود را از اینها خود را از اینها خود را از اینها
خود را از اینها میباشد از اینها خود را از اینها خود را از اینها خود را از اینها
نمایند که طلاق اینها کنک فلوس خوار فریبت علیه اینها با اینها میباشد و اینها
نماز

که کنک بیشود ببلدم باو احوسن جریان نی هم او نیش تقدیر احصا
کنی سیاه بوران مال آنکنی بوران انصار کارک اکون سیاه و کنعد و کنک
کوئنه شامل کرد و هزار کوئی اباب شد و برا در کنک کوئی صح و کنک
ش متعبد شده بشه آنک سبیله نیز راده سانشید بجهن کوئی کافی

الصالح میر خرم دیده الله در این ده و سیاری دوفت اس سماع دیدم
نایم هم باو فند کنکه هم باو اول براه اباب نایم را کوئنه نایم شد و نیشیم کداره
صحی قید و ران متروج کرد و خوب اذست ناید و نایستو سنجید ناید
در سبیله نیزه رسید بخوارید و اباب کرد و رسانی کن کرد و رسان ناید
احوسن در لوری سبیله ام ای و روان اباب شود کرد و سوچ شد
الصالح سبیله کنکی هم باو ببلدان نیم باو کنکور نیم باو سرمه هم باو
مال آنکنی نیم باو کل سرچ کنک بیکنکلاه تر ببلدر برتر شد بیکنکلاه
پیمان نیار فند نیزه ایها همان ای سکنی بوران بوران خوش بیکنکلاه کوئنه

نحوه و از حاس بود دو روزه بیان می باشند بوده وزن جهار خوار ملتوی
محبته بدارد که صبح و می خواسته باشند خوار این دو فاعله کند و داشته
لصف پنجه نمایده هشتم در سرمه بفرمایده و مطری خواهد و معلمون و اینکه
بعد از خوده دادن صد و هشت کیلوگرم از سعه میان عده اند بخوبی که خوب
خود قمی را نمایند بروان شده و سیمی دیگر نیاز نداشته باشد بحص
نوران خاره ایام صحری از دیگر میوه های این دهه میباشد صرف باروت
دو روز پیش میباشد و فردان خوار این دو فاعله کند و داشته باشند و میباشد
سرمه دو معلق بارده از اینها شکر را بر میان نوران نمایند مطری مساده نمایند تو سه
ریشه بزرده باشند خود را سجیده خوار از دهات کنند که در این نو تبری از این دهه
نهاده ایم ملسوں خوار از این نهاده ایم ملسوں شنبه و ایده هشتم بروان
نهاده بیهیب تو ساده پیش میگذرد سرمه دو روز خوار اند و سرمه دو روز از این
سیمی ایم ایم

الکاره

الکرده ای ای خمہ بر سر کل ای خوشابه مرودا رود و مان کل پر کشنه
ایت مالیده هر ساعت ایتاب بر بند و حزن بر قدره ای خرس باز
سر بر کشم سینه ایت نمود بمنی کربت شترور کامد ای ای خود من هم مو
و همک خود راهی ماو سر کارور با از دخور زاده و ایت بخود خود یون فایله کرد
با برگ دور چون کرد ای خمہ لطف در کنیت ما دخان سو راح کرده همک
کو کل دزان سو راح بر گند و مالایی ای کل کل کنیت ای د بعد دزان ما دی کی
و د سر ای ای دخون دا سر کار دخان خمہ د سر خود شد و کو کل سینه کرد
ای ای د سر یون کرده کل ای د د نموده بسی ما دخان کو کل ای خود یون
ای نمود خود مرید و خود سر صورت کو کل و ما دخان ای دسته مالیده سرور
ایت د لعکس کرداشد و بعد خود را مدنی فایله کرده کارک دور چون کرد
لطف خمکه کل خود دلی بک جهان کم و خمکه هم کرد کل نموده همک

فر لعلی سهاد خود و مدد و امداد کننده عرض از اعلام است خوب است مدد اراد
که سهاد سهاد سهاد کرد و در داده این طرز ستاره دو بجهل ایند سهاد خواهد شد
الله تبارک روای دو علوس کو تکمیل زدن دو علوس خدکنیه مدد اراده صادر ملک را
کو فسنه که از ده کور اند فانصه بزده کمر را سده الصاصه از دفع سعدیده دست
که فسنه در همومنیل الش رمان کند و ماباید این دسته سهاد دران مالمه باعنه
به ایش جوانده عالصه کرد و بر پاک دو کور دزنده کاشته و ایش کرم
سرای نوشیدن دید و لطفوت خوب است از این ایش سهاد سار عالم ایش داد
که مکار مصالحه نویسه کو زیر که
سرای ایش سار
سچی و سری را اسرائیل ناوار در سچه دو مان سبازد و ایش کس ایش بخده
بر دود ایش کس
کس ایش کس

س اور کو راند و سکن نہیں ہے جو اپنے سمع و احشیاء
و حجم سے دچاکہ کر دیتے ہیں اب جو اپنے کاروبار و مکان و سکن
کو صورتِ حق میں پس کر دیں اب تک سکن و سرگزینہ کرنے
و سچ کر داد دیا جائے سڑان کرنے میں مدد اور دلائل شیر کر اس کی
نہیں بدلائی دیکھ جو بخوبی و مکان و سرگزینہ کرنے
الصلوح سمجھتے ہیں کہ اس کو کام کا شعبہ و سکنی کہ کوئی اسکے کمیوہ
جنکر کر کنہ ہو جو کوئی کوئی کوئی کوئی کوئی کوئی
کاروبار کو اپنے سارے خواص اور مفہوم اس سوار سندھ اور احمدان
بلو و احمدان کی طرف اذیت کا خدمت نہیں کرو اسکے لئے احمدان اس سندھ کی بعد ایام
کرو داد کر کرو سود و درج عوقب کر دیجیو جو اس کے کس قرودا میں سڑان کرنے
جس کے مکان و نیمار شہزادی و ایڈی و سٹی ہے اپنی جو بخالی عکس

سخن چونی سکه اور عمل کا بدل سکه را میدارند سخته و او ایمید را اصل ملاج سست
بھول دکھل ریند و کوئل پائی و حمام و مدرس جو چھرے خود را خود چھرے خود کریں
برابر لڑان مانسہ کرنے کو فرمائیں کوئی سکه ایسے اور خود احمدہ فالصہ کو کوئی کرایہ
الله ملاج خسنه بید مکھو تکھو درمک اکواں و سو ما کم رخان نعید سست
و مدد سکه تکھو ایسے ایسے خود کو فرمائیں بھو دھن کوئی سماحہ مدارد و
کوئی ایاں اول بھدن ایسے ایسے مامن کریں سچ و مک ایسے خود احمدہ مانس
کس نزد ایسے کم نسرا دادن ایسے صاحب ایکم اور سانی دادن دادن
سروف ایسے اکواں کر داشت کوئی اید که بواز کر ایسے کی خود کو
ایسے مانسند مانسکه اور دکھل کر ایسے دیند سکھ کر کر دادن مانسکه اور دیند
و بعد ایسکے درود طور کی اسے سرد دادن داشت و اکثر ایم کرنا شداب دادن
هم کھنڈ پر شیر کم عذتی و میو دن دلائی ہم اکھر و سباقی مانسکه اور دکھل اسی

۱۰۷

و میگرایم سکه داره و این شه میدنید داده شد و المیادین بخوبی باز
الصالح سعید بد که در شاه فصلی برخیر جودا داده است
س که خلعت ببر سه سه همکه جهانگیر تو سه رسیده سه همکه
سلسله است و جهاد دیده بنی سه همکه کوچ کانه که جهانگیر سر اینها را
کوچ کی از داده سکه قصبه بوده و سه نجود سه داده رسیده بخواهد
الصالح جرجی هم که بسیح نساج و رکن مسند اسرائیل رسیده سعید کرد و میراہب کرم
وفیت ای داده ای سب رامبد و قحط کلمی آترویی در ای وسیع داده
لیب کند ^{قصبه} نزکت صحر ریو که در عرض دیپ رجهی ای سب
از آن فایده حصل است ما کله رخ جهانگیر و سب فی و غیره سه ای ای سب
و هر گز تکس ای داده ای داده پر رحم می شدند و کریمی ای داده و رحم
ای ای سب که سکه حجت ای ای کوچ عذر داده و دلیل سر عاقبت
علمی هم لی ای کوچه نوران دو قطب سر رایی نوران کنده نیز کندوه خالق داده

اول دو من کی در کو کمی جوب کر که مد نهادن راسی سما مدد و دل ان سهو بودند
تکه هم کو فری نده را در دل ان امداد و من بعد ان بخوبی صاف و کاخ را مار
ان کنه اما حاص و کاخ را هم کو فری امداد و حون برداشکه سخن روح سنه
ارس فرود او رده که امداد را در خاکه رحم با چش و ما اخبار از خود داشت اد که از
وزنام رو روح شسترا را در دل زاده مانند صورتی محبت را رح ایند و موسم خواه
ار سعید دل ان عذر ایمه حب ایمه دل دل خود را می کنم دل زدن که می بخواهون ^{اعذر}
نم ملوس که خلا نهادن که ملوس را کانی بخواهون که ملوس و بخواهون
نم ملوس درج ساده نهادن نم ملوس بروح ایمه لغدر نم ملوس سویه دل ان که ملوس
بهمان نقد رکب حمد ایمه آنرا دکره بخواهون نم ملوس می خواهون که ملوس
بهمان دل ان که ملوس تکه هر ری بیهی ایمه کو فری نقد دو ملوس که مکری که
رو ملسوی هم ایمه اول دو ملسوی ما که در طوف کمی ما ایمه ایشد خوب کر که کنه
بعد ایمه ایهد ایهار را خواهیم ایهد رسوده دل ان عذر دکره جوب خواهیم ایهار
دو ملسوی

و سوچه کرد و سر از شیر خود بخورد و ماحصل طیکا مدارد و از کویر و ماریخ
بر جمیانه مانگر اینها داده شده با همه طوره چسبیده است و از دریا ریس نموده مانند
اینچه کوچه رسخور طیکی خود بردارد و در مردانشان هم مانند
الصادر از کلام از جمیانه خوارد و آنست علام اهل این سبک که از مالانه از جمیانه
مشتی همچه درست کرد و مانی مارچه خواهد بود و کند و مانند این میخی خام خواهد بود
و از این طور منی خواهد بود و حون صبح نمود و سام این ایام بگشته نمود
و همان پنجه منی و مکرر نمود و صهر طیکی سرکه خوارد و سرکاه از جمیانه
آن ریان خواهد بود که این ایام کند و سه اور یاده این ریان را دو کند و سرکاه اینجا کرد و
در عذر در زنگه بخواهد و ایام ایام کنفه بخواهد و این ریان را دو کند و سرکاه بخواهد
در عذر در زنگه بخواهد و ایام ایام کنفه بخواهد و این ریان را دو کند و سرکاه بخواهد
بیش و بیشی را در زنگ ایام ایام بخواهد و مالانه ایام ایام صاف بخواهد منی نمود
قصه

لطفی هم کارم

از خوبیه میان این ایام ایام

مرح نهاد میلی بیدار کن اذکر عالی صدر برگز کو رسود راسخ خود را کم
سته خود را کرد و خود را می خوردان دوکن بر میار گز ایند بر سایه
ما و آنار مان بکمی صدید و می خوردان دو خلوس بجلد می خوردان کمکی نیافرید
اذکر ما و آنار هر یک را کرد و می خود می خود سایه همچند و می خود می از
خوارند و آنسته را حاصل از سیاه پو شنید و حاصله بحال است شبه هم صدید
و مکلم و گردی و غیره خوب بروی ساند کن از سرمه کار در در روح سب کار
وار خواهد از سرمه کار خال شود سویف کشته شد کتیبه شکر
برگ حاچ کو رسه کجا کرد و راسخون خود را جو دنخیه مدارد و سرمه روز صبح ناده
خوارده اضلاع که نهره کا بهیں برگ نیم خوار کار و راسخون
خود و ما جو کو رسه کوارد از برگ خواران شد
علج رس که فرد بر سرمه پرسه می ابد و علاج دفعه کرم که وزد جم و شکر
متی اند و نهاد برگه در سرمه پرسه سو انجی هنوز علاج برگ سما کن کسره
لعله زن

سکنی رشته مدهی سچه سقوف بوده که از دو طبقه است
برگردانده و از دو طبقه دفع کرده و در خود همین سه طبقه را افاده نمایند که در عرض
محل سکنی رشته مدهی درسته از این حاشیه تا اینجا و در آنها همین سه طبقه دارد
علیح سوراخ نمایند از این راه که در پیش از این مدهی بوده که در سوراخ
مرند و نوچه ایسی را که برگردانده باشند از سه طبقه داشته باشند از این مالا شتر
قطعه فلزیه سکه ای دارند که در سوراخ مذکور میگذرد
الصالح بر لکه ای نسبت بخواهد این سه طبقه بدان دید
بهر آن صورت و حالت خواهد بود که در این سه طبقه دست و دان کی
در این انداده دهاده از سه طبقه ای این سه طبقه ای این انداده صفحه همان ای انداده
در سه ای انداده ای این انداده دو کم و دو بیشتر بین این سه طبقه داشته باشد که در این انداده
در این انداده که در این انداده داشته باشد که در این انداده دو بیشتر بین این سه طبقه داشته باشد
بعض از این انداده های ای انداده داشته باشد که در این انداده دو بیشتر بین این سه طبقه داشته باشد

الله علام رکس کن سه دوار باصف و مارک سه هر کرد و داده است
علام دفع ایم کند در مرسم است افاده هاست حمله باشند بنا کو حکم
کو زه و سوز و نیز طبع اینک دلان این جمهور و دلان سه مرکزه و ایشان
سخنگم مرکز و سعیر طبع میدونست و آن دو سام این بودند صبح و لیل و کن
صف خانه و اکن در مرسم سو راح هاشمه مهند دلان مرکزه هاشمه

الله دفع کرم از همی سه هب مرف مهار حکم کرد و کو زه دلان
برکت و ملاشر از نده طلای پرچم مرکز و سعیر طور دلان روز بسته هم را بسکر
الله علام رکس خونه دوار کنند و سعیر مهاری هب کنسته دی کرمه سوز

در مرسم هب کدار دوار نده مارچ سخنگم مرکز و ملاشر عرف نیز

حکم مذکوره هاشمه مصباح ایپی که ایس حصب باشد کنیز دل مهار

هب بکار کرد و هر قوت هب بیپ کرد و در درجه این را بسوز و سعیر مطه

ماکنه دفع شیر و بک دوار کند و در درجه این تو بده هاشمه

الله

الفعل ایه سرفوش بیک کالی ایه لور دن در ملوس ایه همان دن
سویش لور الفا کیم بر نوران الفا نیس جری نوران الفا کیم جلاد لوران
مرح سایه لوران الفا پریش ساید کیمی تردید در در در در در در در
بیک تردید بیک مای شیر کریم در مجامی ایه جلاد
معز خشک کلموار کرد و امک کند و بک سک کرد مادی ایس کند و در مادر
چارکه بود جلاد بیک سخی کیم ایه بیک داد خلاج ایه بیک
پر کیم که بیک ایام بیخ بیل بیک داد نیمه سر جاده داد بیخ عوایض
اول ایکه در ساح کاویش ایه بیک تردید میکرد و میکرد و میکرد
دارد العذر سکه بیک سوک بیک کلکیش دسته بیک سوک بیک سر روح
علاوه بیک بیک

الله سوچ مجلس جهاد ام سوچ که سلیمان شنیده سردارم باشیں جور دان
جور دان جمهور دام اسکو اس سراد می رو دارم زبان سکب کج حرب عد
جمع اخراج اکو وند بارص بیرگرد هزار شاه سپر صاح نهار ده ماس داده
الله چهره فی نهاد سوار نده و تک طعام همراه این کفر نهاد سماوی الولی
نهار ده مسند و حرب و تکب اسحی سکل نان سحر ده لشکر کو سند و سنا و
که حقیق شنود مدارد ما آنکه حرب سوچ شنود مرکا که هر تکب سوچ سکل که از
تکب کرده ببرد شنیده بیاند سردار فوج لور دن و غلبه می خشن از همچو جهاد
الله صرف سوچ که اکبر شاه که می شن ساخته لور دن دو غلبه
ما شنیده ما بر راه اب روز دادن بیرون و مس سرمه
معایی سردار می ایب و ایکه بر ایی دفع کرمی در بوسه کلکه هم خاد
صلایح سردار می رایی هم خاد اندرو خادر دو سه کلکه هم خاد
کلکب کلکه هم خاد مایه بر تکب نهاد هم خاد سوچه هم خاد می یعنی هم خاد
علیکم

سلاخون بخود احتجز و بازار احتجز و مکان اینار سندوچه کشیده ایستاد
مکن ایستاده بخود میگذرد و نیم ایستاده ایول این رایه ایجاد کوئینه شد
ما ده ایا حیرات در حروده ایاد حسنه در این مکان است یا مسنه و من کنم مخدوش
اور در میان حراورده ای اعده داشتم با ولایت سه هزار ایاد حجرو مسخر آنده هست
ای ایاد داشت ای ایاد رایی دفعه کری دندو سه که ای ایاد میگذشت
برک چنان دوسته بر کشیده دوسته بر کشیده دوسته بر سوی
سکر خیلی رسیده بر کشیده را کوئینه میگردید که حکم ایاد را
هر یار دفعه میتاب خوب ایست بزمی ایست دفعه حراورده که
الظاهر دفعه کشیده ایست ایست دفعه میگذشت همه
دوسته دوسته بر کوئینه میگردید خود دوسته دوسته که حکم ایاد را
الظاهر دفعه ایست ایست دفعه میگذشت همه

مروح ایمه ماسخو جو حرف حوار که جزو مده لاله ایمه ایمه در مردم
سکت از اینده هاست در مسوار هست از من که از اینده هاست از اینده
در سکته سکوت بعد در دنیا کشته بعد از اینها نه میلاد بعد سرمهی
سلکریح بعد حمله ملتوس بیچ در حبس کیله بوران مک ملتوس
هر گز را کوچه مروح بوده هست در پیشتر که در شبه و مالا سر زد
دو هند که در راه شب در آن حرب شود در سینم مدارد صبح امرا مروز
سلک اسحاق در شب بالده و اسحاق کلان اس حوار که سب حوار
و هشتاد و نهارین رو حوار کرد و بعد حوار این خالص کرد و ریاده
ستاد و نیم بندیده علیح را بگیری و گیر رور
که همکه کلان کرد در ایام و میانیا میانیا در بعد حمله حوار
که هر اور کوش این کوش بیم کش ایام میانیا میانیا طلبده در در راه که ایام
سر کوش که در میان روز و میان شب داده میکش دو میانه سر ایام و میان

ماں کشمکش اخبار بخاطری دا شہر سے ہے جو رائیدہ ہے
وہ سب رائی کردید کہ دھن بیوایو ایسی مسودہ حصر رود کشمکش ملک
دو ایسے مدود و مصائب بخشن علاوہ مدد نہ ہے ایس کم کب تر ہو درجہ
سوار و سنشہ کم سوہ سوہ کھوئے ملے یا حسے
ملک ساہ کو خلاصہ اور کو جعلہ اور خلصہ درود اب سامنہ
پادل و دید کیلائی مسودہ حسن علامہ سد اور حافظہ روزہ روزہ ملکہ ایسا کرد
جون و رائیدہ سو دیکھیں ایسا کس احراد نہ کر کوئی سامدہ ہند متروح
بدار دو دروازہ ہے دا لفڑیم ناو ماں سون خود بمحروم جو ایسیدہ ہے

فصل علاج دفعه ده سرای

ملک امیر نیز ملک امیر حموده ملک امیر برکا کو و مروج شد
اراب کوئی اس خطر دو رو خود را خنده دار و بکار نداشت
سداده هاشمی امیر حموده خطر دو رو خود را خنده دار و بمندیده

ما بخود سعادت داشت که از این دو سیم کرک کنیں و دو سیم کرک برآورده باشد
ساده باشد و این اصل اگر در مدد و معاونت خواهد بود و هر چیزی که در آن
اصل خواهد بود از این دو سیم کرک کنیں کو بخواهد فرد سعادت داشته باشد
چنانچه این دو سیم کرک این هر دو سیم کرک که برآورده باشند بخود همچوی داشته باشند
و هر دو سیم کرک اینان را مصدقی ای پسر باید با فی سمع کوی صرف صحیح باشد
علاوه بر این دو سیم کرک از این دو سیم کرک ای پسر باید داشت
نه که بخواهد دو سیم کرک ای پسر را با ای دو سیم کرک ای پسر که در آن دو سیم کرک
در روی ای دو سیم کرک ای پسر را با ای دو سیم کرک ای پسر که در آن دو سیم کرک
عفی جهات داشتن دو سیم کرک ای دو سیم کرک ای دو سیم کرک ای دو سیم کرک ای دو سیم کرک
دو کرده بخواهد ای دو سیم کرک
سیم کرک ای دو سیم کرک
ای دو سیم کرک ای دو سیم کرک ای دو سیم کرک ای دو سیم کرک ای دو سیم کرک ای دو سیم کرک
ای دو سیم کرک ای دو سیم کرک ای دو سیم کرک ای دو سیم کرک ای دو سیم کرک ای دو سیم کرک

که فرمه در نشیر و داده در هر چند که بزم مرسه هم کند حوزن جمل کرده شود لان
لاد خسرا قدام بر زبانی بی خدا را بست نماید و هر چند که از زور در صحابه میگات سندید
و پیش بسته خانه خانه دارد و ناسخه را در علاج باشد همان سند الکری از ناشیه باشد که از
حمل شده مانند چهار عصوبه عالیه است که از دور در منبع فنازی به در
و در حجم این سبب را از کرم شوید و بعد شویند فی المضمار حمل از
کو سعید نامی عصایی است که کند و سند طحن استه روی محل از در و میگذد
از عاریک روز بیان سند الکری که با شتر کا و حل کند بر زبانی عصایی است
مالند و ناسخه روز از اشتبهد و در حجم این سبب تروی غسل و سند خود و میگذد
آن سندک رسمه بیرون آنوله دوسته بیرونی ملدی سند بیرون فیض که
مثل نک نموده افیون نسخه ناشه کو محل دوسته که بیرونی سر ادم سیخون
دو علاشه که فرمه کوفته اس سندیه ما از در حجم اسکر حس نقدر نزدیکه مدارد
و کاه کاه سبب را حواسد و باشند معنی استه روی مدد سند روز ماعکه کند سند طحن
حور اندیه اندیه بیلمه هر مر صر علاج نزدیکه مدارد

مرح سماح دوبار کلی حمایت شد
سویتیه سر احمد رئیس بر مکانه بود
نکت لامبور خود را اینها بدل نخواستند اینها توک یعنی لذاد چهل خود را اورس یعنی ام
کو فرم حمه بگی کرد و همراه ستو خود را بخواه کو خارج اما بعد وارد شد مادر خود را نه
و اتفاق در راه این ورن کرد سکنه این را با خود را کرد
الضایک پنهانی اینی مهدی مسجد الفرسی مال کنسی جوت سبی
کالی زبری از هر سه ادبی انوران کروش کو خود همراه اب را باز خواسته بود
حوال خوب خوب خود را سب را در شعاع افتاب نموده حاصلکار اثراز مردانه
همانجا نیز سب نماید و در شب ام از برک اعلی و نیم که با ب کرد هشتم
آن مخصوص را شنید و می طوری خود بخل از دلخی نماید و این سخنگر
خرم نموده بعد اندیز شد و از سیح حب سرمه دسته در عماره سکنه نم
نموده سب و از در راهی این کسی حاضر و معاشران رکن نموده هشتم
هیں کافی سب عرض بر نهیت بمحی عوارض این فی مانند
الصادرک لحس سب دام اور کسی سیح از نگاهی زبری سیح دار گلی می بوده

گوفه هستو خود و فت همار بخواهد
الضمار بر برا و بکمان نوران کم دام در اراده کرد و هر چیز بخواهد
و خردی بر اسب نهاده در ایام سده و فیکه عرف به اسب اید آشنه
خودی خود و اراده اضمار و رکنها اما ره برا و صد اخور بشه مکدام اسب علی بخود
فی اخور مکری بعد بد و سه بر کرد و هر کس سده در راه خود را اما حجرا سمح
بوشیدند اضمار عذرخواه نسایا کو صورت مکدام مرح سایه کس دار کسر
ما و هر کس سه دام عخر فروزه خوار دام با شمره ادرک سده بکشنه
صحبی هر اسب خوار مدن بخوت همچو اول عمل اراده اضمار سلسله
و کنکه بکرا نوران خوار رسه بر ما مکصد بان بکله حل کرده کوی این مقدار
کنار حملی سبیه مدار و عذر لاحاج رو ایمه کم کوی هاشو خود خوار مده هاش
و هر کس حل کردن ایزه کم بان در میان سفر کننه و مسکن مکصد
حل شود سده اده حل کرده هاشد و ایضا کم کم بکسر که در خود برا و مسدید

گشت ~~خان~~ پیش اسلام کو خدید ~~خان~~ آنای نمری احجز
که حسنه سعده سپاهی کهاری هنگ مرح سرح گلیل من سپه
هر چند ایندر سارسای اوی روزه ساشه بکی نموده به احذاره در طرف راه داده
سپه که که ماد و بان سپه که زیران موضع لیب نام
الله ار سکنی رام سرح و برگ و مارس سوت خلبنده لر شنیده
نموده بعده در میان کابی نمری هنگ خوردنی خرد و خوده ساده ای اولی
به رازه دهار در مرزو قدر بآوازه ای خوارانده هشده که سکه خلاسته
دو گل غاس رایی خواب ^{هم} هشده هشده هشده هشده هشده
در طرقی کرده نکھانه ای دهاره مسکن روزه ای دهاره مسکن روزه ای دهاره مسکن
محود است راحورانده هشده
در عمارت هم است که سخن است صنی سه او رسیده هشده علیع در جسم است
سعده بی سبع عارمه که زنده هم نشسته راما شجاعه باشد سده لخور ^{ای} ای
لکن ^{ای} ^{ای} ^{ای} ^{ای}

مکر و در جسم کشد از علاج سهوله و سفید بی جی پشم مو بخوبی برداشته
بیهوده دار کروید میل بر رنگ مارک کس سده مانند سرمه اگر در جسم کشیده باشد
الصالح مخر هر شر حال گونه ابره نیشه سرک سرمه خود را
مانند سرمه مارک کس سده از اینها در جسم کشیده باشد
الصالح سرمه سرک سرمه مانند سرمه مانند سرمه مانند سرمه
در پیش از سرمه سرمه مانند و در نام و در نام و مثل این مکر کشیده
الصلح اندک ابره همراه چنین و اندک از مسده کروید سرمه مانند
مانند جنس زبان نسرا کن و از ابره شش نهاده مثل گوشه مسما سوزان
الصالح این را سراورده مارک کس سده نایمیح چهار رور گردیده در جسم
اسباب در نام رور سرمه چهار مارک جسم کشیده
الصالح اعلاح و آنکه در جسم اسباب حربی اسبابی رسد مانند رسته سرک
مسامده گف این کرویده در جسم اسباب مارک کشیده و محبت حال گشود
سرمه لطیف این در جسم کشیده از اینها علاج مسنه آلوکه در جسم اسباب

خدا بجهت کشیده میسر و دفعه اول را بپنای خود میگذرد سالانه تا هم
سی ساله هم با کوچه مدار و دور خود که با سر بر دوار اینکی تروهه ای حلیم
مرد امداد زد و میله چهار روم اصل اعلای آنکه در حیثیت ای پنای خود
سلک فراوی بار برسوده در فی کند و در حیثیت ای پنای خود
علای ناسایی ای پنای خود را بکند و با سکه ماده کاوس خود را سخنی
شنل سرمه ای کند و روکن کر شده باشد پنای شود
اصل اعلای بیور حیثیت ای پنای خود بیور ای دار ای داشته
سندید رنگ کند و نرم ای داشته در غیر این میامی و در طرف ای داشته
از بحیثیت ای پنای خود دکمه و صلک کند و سرمه ای پنای خود که تو قفت حل
در حیثیت ای پنای خود را بپنای داشت کرد و ازان حلیم را بعد از دو مر روز
دو قفت این خون ای داشت
علای ماده حیثیت ای پنای خود را خوب در دست مایلده بطور این
یک ذفع شام در حیثیت ای پنای خود را خوب در دست مایلده بطور این
فصل

صلح نهاد رک همان سفیدی
اگر کنست و هر کس مانند و امک امک حای سفیدش باشد که بخوبی داد
نهاد رک آن که بر جا ای سفیدی از رو دامن کروش نامید که از آن
هر چی دما جو هم دل سبز خانه زدن ساده سر جما در حسر اکنونه عرصه نکه
سفید باشد مالس چهار و خوش سازد و تعلیم کند که رک نهاد
هر از است از رک سودی رک هب که نعن و را کرد و رک
و بیکنست اول ای ایستاده در بر اعصاب رک سودون و کل سعده
پسند اگر دل مطلع رک شد منور شی کرد بعد آن کو مده و چونه و سمحی
حال بد مو سفید خواهد بود رک سرمه ح موی ده بک ای ای ای ای
لورن سلم لوس چشم کلی داده خوش دیده خوب خوش سوده داده
از آن ای
دو علوس سالمه لعد رک آنرا ب خوش دیده و وسته فریبه ای ای ای ای ای

سوبی سبب نارسونه بعد از ان کالنه سپر بوزن حمال فلوس در میان
را به خود دید چون خوب بخواست آمد در ان اب متنه حمال فربه خود را کشید
درک سرچ خوب خواهد شد و تخریه رسیده است
مرکس را کن کردن دم اسب که بر ج را کن سفید را میابد
مجھشنه نوران دزفلوس کنیهای دلخواهی اول محیر اکوهه با اب
در سوچه کرد و وان دوسته فانیر کنیهای سرمه ایان کرد و خود را شتر
خوشنده چون این بر زنگر شود و خوش خورد از سهان فرسیم که خواهد
کند هر سردم اسب نبود چون کند و مخصوص طبیعته نبود بعد از این
دم اسب دران مجھشنه شهر کرم میباشد و چون بدند که این را کشید
آن سنه را دوکسر و آنکه بعد از این اراب خوب دم اسب نشود
که هر چیز نبوده و ایصال از هنر غنوم شد که بوقت کرم دران از این

فدر لایه هم که مرد عالان می نسود طبیعت اکر و مبار ^{لشمه امداد}
دملب نبر جواند شد ^{نفع} علاج خارش و مدرس و مرسی اوران
موسی ایب که افاده نشد علاج خارش اکر ساده نشد روشن ^{لشمه}
نفع این شده بگدام سعی دکور امارکت سیده در نعلان بر جهه هست ^{لشمه}
و دو کم بر کدار و معdarان جهانت چسبانده زود از که مشوه شود
ترک افع اکر با و سب ایب بیاز ^{لشمه} کندیک ^{لشمه}
مارک سوده و مبار را صاف کرده در امداد و دار مردم سر دم
و فیکه دوا ایاب ^{لشمه} خود و دار و دار و دار و دار و دار
هر اورده اینکه ایس ایس که در کرم به شود ^{لشمه}
علاج خار مرسی ^{لشمه} نمایم ایه سبی هم د مسدون اوران خار مرسی
اسمهه اینکی بهوزه مایب خوش و دار و دار و دار و دار و دار و دار و دار

مهدیان عسل خشکه علاج خارس سبب می شود و محبت است که رحم کرده باشد
باروت نخف سرکه تند بقدر جمیعا خارس شد و باروت کمیا محلوظ نموده
بریدن بالله رو روم ماسکه سرد شود هم علاج آکن با او اندام برای
سبح و پرک و مایه و شاخ سانده سرکه رورمانند و مع سوزه لعنه از درخت
ماش سده در نام بدن مایله عسل و شد هم علاج جل که شر خارس شود
در حیث لاپی مع شاخ و پرک و مایه طلبده کوچمه باشم با هم و سرکه ایام
ممنوع کرده سرکه دوزه اندن و مدد خود سرکه رور سرکه فرد بدن ایست کام که
ور شعاع افتاب سرکه رور سرکه عذر داده باشد نفصل صحبت باشد
النصاع علاج آکن با او سببی بیول کوسم بایست سرکی سرکه رور سرمه ایه
کرده هر روز بزرگ کن خلوه بیرون شد و شد و هست کاری باش
بوزن مذکور بر سرکه خوش علاج خارش که مویی افتاب و شد هم که
دو سه هر سو ده گیک سو ٹهی کمیا ممنوع کرده هر یان منصع باید و در شعاع
لسم ایه بخواه

بسته سر و سوینه افلاطونی دارای سرمه با کهاری مکث نوزان چلوس
در طوف کھلای کو و شمش در یادن دم سرگاهه عدو بخود و خداوند
بست کرده مشخصه افلاطونی علاج موسی اورون و ریب در هیئت میداگران
اس سوکه مارده عدو اورت نوزان و چلوس در آرد را اندیش
برای سرگاهه عدو در پیغمبر سورا مدده مهد ازاب دادن نایب موجه خواهد شد
الله علاج موسی دم و مال اکراف خاده بسته اور ادویه خواهد زد که این است
که بعسر او را بنیان نیز سرمه اند لاسی کو این بخود این را که کو دنه و عمال
و دم اسب یا زدن ماسکه رور و روپ سوکم که عسل و مریح ساوه نوزان و چلوس
کوفته و دیگر مکث آمار مریح خود عمال دم او و کالم بد مهد ازان عسل و
الله دفع خارس سار سرمه و محرب باره مکث نوزان مریح ساوه دو اوله
در سیر ناهد همکار و حکم کرده در قائم مران اینسته یا اند هرگاه حکم شود
از اینسته بخوبیده الله دفع خارس نامه ای ای ای عینه که حکم نیزه ای
ص ۲۴

تو نلا کسی با او آمار دال و نش دو اما رنیه خوب سخن کرده در مخصوص
با اینکه پاسکه رور بدارد رور حمام او از سبب راغب فردید بعد از آن در رام
آججه آماش کند همین نیمه سته روز اول غسل و شنبه بعد ازین اسراء کسر
الضماء سرمهاده کاو کمک عدد و بک ساکن بک سه هر روز من نفع ننماید
بر کمک را مردی خس حنه در رام مدن اسب ما لاید هر کاه حکم شود
کل کوری را در اس سده در رام مدن کانه هر کاه این کمک شود
غسل و شنبه همین همان سه هر چهار روز در کاه
الف خوار روح صفت خوش چل خارش زب حفظه سده و اب سونده ریگ
ن ما سنه در رام مدن اسب ما لاید ما سنه رور عسل داده کمک
والله اب ادویه هر کاه رور در رام مدن اسب ما لاید عسل فرمید
والله حکم سهم در کمک ننماید آثار بحکم لکه اس و بر ک لکه این ننماید او بکه ام
حررات حکم ام اول بر ک و بحکم ننماید بر ک لکه اس سه شنبه و بحکم لکه اس
کو قصه نام سبب در اب جو سه فرد صحی ای ایلان ما لاید ما رحیم سرمهاده

و در سر و سرف از محله محروم کرد و در میان این اسب مانده در نیزه
سته روز هم تکریت عسل داده بود که الصبارگ تپهای را
اور واده کوچه و راب حوس داده بعد از آن بار حد سرخ بوده و زمامی می بود
ماسته روز مانده عسل داده بود
دلفی خاتم اوانوار س اون نهر ناومی مانده مردن اسب مانده عسل زیر
والصادر حسنه استشراهم سوره نهر نه نولد در شیره ماده کاوی سایه
نه تمام مدن اسب مانند عسل و سید ماسته حیره در راه
علیح اکن یا و حوسه هم دام گذشت هم دام نیل کند و ای را مانده اول عذر
در کشور جوش دهد و مرد دور ام رکب سوده در این ماندارد و از حرب کنار
سرگردانی حل سازد و مکله حوب هم در و سوچه سعید ایوفت ای سرگردان
و امک امک ای مر جمل در ای ای ماندارد حون هم و شود بیرونی
مانند تند و با سرعت شجاع ای ای دارند بعد از این ای کل کیوری نهر

- طبع

نام است مالکس بند بعد شرکل اخروف هست غیر و مدد من هر دو
سته همچو روز در عیار است
علایح مرصلی هست که از این نام کوشه سرد و قسم مشغول یکی حکمت دارد
ترداں شریعت است که از این نام مودع و مکروه
از جوں علیه السلام علایح بیل هست معنی مدح
سواری من گفت در ره روان که ناما یو تما سپیتو نا چوان
سته نفیه کو ایدم و میدم ربان نامه رده نام نام و شان
علایح مرض میں که درسته هست مشغول و اکرار جانب بشش است
سبک ناما شد و اکرار جانب پرس شد بدمام کو نماید علاج شکن آنکه
درسته هست سکه جافشتر زند و مرسته جامنده ارکب برخ سفسک کبار
هر گند و اکرار مردم شد زدن نشسته کمی و بگردان ان مک خانه فیض
معذراں معدداً رخد سفیر کیا رسماً مده وزیر بی اهسته و از کجا
الحمد لله

۱۳۵

امحاله جوان روایان شده و رسیده مانشده بیست ناید جوان آن موصع از
که احده سود و سفید انجا نیم سا سده هلاک کند جوان زخم برآورده بعده ارم
سازده این ترکیب کرد و عرضی خالص ما داده راشد و هملاسته را شده
مبنت عدد و کسر دلخواه برگ نیم سا سده همچنانه سباده هملا و یکیه
در در غرفه کو در را شرک که از در جوان کمک نیم و هملا سوخته و سخنه دران شود
رو غیر از این فروع دار و بعد از آن طبعاً فوران شنسنرا و کیلا نویش
شنشنرا کرد و مثلاً او مانده سا سده دران رویان بینیدار و در عرض
به اجنبی طیدار و در زخم هلاکت کرد و مانشده لذت علاج مرض داشتم که
منشده بسود و این را لو با کبوتنید دران نشنه سکنیه بهان و مفعع
صورت زیادی شرک شد و ساخت کمی بیشتر زده و برابر برخ دل
شنشنی که از را این کند و از مقدار کم شود شرک که از را بیست ناید جوان آن
که احده سعید برگ هم طلبده دران مفعع سا سده چیزی از بعده گذشت
منفصل نالا بوسنیه آنچه معتبر است همچنان دار و زمام روز خد رود طلا کرده باشد

و اکر از طلاقی کار سم زوده نشود مر سم که کور اعلیه چند دن از خم مرگردانه
عصبانی عالی محبت کامل جواندند ^ه انصاعلاج بیلند که کور سر و دم
و غرس کن حشک و ددم تر علاج تراکن لایکه و خفت کار
بوزن دو قلوس ^{دو میدا} بوزن انصاصا کوفه قیاز داده است ^{فالصمه}
واره سیر و سر بوزن آن ^{آن} نام دارد ^ه انصاعلاج نرماء و آمارا ^{آن}
حصارا دم سوچه و دو سیم آماره در ده چوب کوهنه غیره جوسا مده و ددم نار
اره خود بخی گرده جهاده حصمه کند و جهاده روزه هیپ اراضی
برکور اراده اما دانه نازمان خوردن انصاصا نهد و داب که گردانه می توئند ^ه
النصاعلاج حشک بیل که بری ^پ مریم نافع سنت چنبا بوزن دو قلوس
کایی ^پ نری شم و بزم فرع مجده و بخی چوب حلزونه سر روده حمل زور تر
این قدر ماسنحو اسکه جواندند باشد ^ه انصاصا اربع خشک ^{علیم}
عصب و پک برس آگون و میک آثار مل سیاه و بوزن دو قلوس
بنان ^{لها}

سنتل کیا ز و نوران حمار خلو سر بر سکهای اول سر و دلخواه امیر شریعت
پیوراند چون هم سوچه شود هراه بک اکون و مل کو و نه دخل کرد
حل کوبی از دسته عدار دیک کوبی ازان صحیح بعد از و مکوی
بعد از حیرانیده دو حمار کهر در فارسیه داشته باشد
الاصناع لاخ نر حال کوتاه دو قوره گندیک سوسا دو قوله سلا قمرتنه دو قوره
بوش از دو قوره روشن کنید همان رسته ای کاکه هر ضریبان سنه
منقدار یک امکنت داع کند و از ادویه کواده در دو هر مخروج کرده
وارید و خلشة از پرساخته از ادویه آن کواده در دو هر مخروج زرده مدلوده
و فلکه از هر حیله ای ادویه خرخورد و خرمینهاده بالاران بصبو رسد
سر از در سه قسم ناصحت نموده باشد الاصناع لاخ حنف بندر
حکم هایی هم اماز بیبل هم اماز بیبل هم اماز بیبل مول هم اماز کعبی و آنها
کواده باشید سمجه کوبی بعد در حمار خمار خلو سرسته عدار دو هر زور

بوقت صحیح بک کویی بعد وانه حوار نیده باشد ها الیضا غلاح در مردم
مرح بکت آمار ملدي بک آمار اجو ابرک آثار دال خود بک آثار
سنبل آثار سکنه سر اشترنم سوخته کرد و هیس سر اول ابرک راعلیه ده
سفوف کند بعد ازان تکمیل کرد و هاب نوران حما رحمه افلاوس
کویی نهد و سر زور بک صحیح و بک شام حوار نیده فالصبه کرد و هاشم
ما صحت ها الیضا برای سر و مرض برک آکون بک آمار او بالا
کنم بک آمار ادا لا بهلا و ده سر بر سر نیده بک آمار او بالا محمد ساه
تحتدر حسبن علیه ده سفوف کند بعد ازان ما فده ساه بک
مرند و بکی شام خدا پرا ارد و مافی مست کویی مست رزرو و ف
صحیح عده داده هیس حوار نیده فالصبه کرد و هاشم اصلیح حوار داده
بعصر اراضی مسخر و که اصلها علیجه ده ب
اکرا سپی شوح باشد و بکه ده مکعب و میمون کاخندی در میان بک
اریک

ارسک شریعه کفر و داعوه افخر و داده ماصد عذر و نام سخن حکم خدا

انصاف علاج ایسی که در سکم او کرم بغير حونک افاده باشد
حاکم رزفوم سبع مثقال کامورک مثقال را سه بیله مکمال آورده خود را

علیح اسپی را که سنتی کرد و مانندست دام احور من گرفته در بول ادمی

نیز کرده و فت حکایت کمی روزانه خانم خواسته خواسته مانده

علاج ایسی کہ در سوائی بربات علاج شود لبھی ہور وار دو جو

سوزن را که سده سکه حصار مصال و رسمی اور نزد

علّاح سکی شفیع ملک و سید و مکتّب اور کرام مسیح شفیع سُنّہ

گوراندہ الیسا سید حافظ و نفع حرب فی وکتہ و مارا در ایر کلائی

سم متعال کر دئ کو وہ ماجھ راست کا ویشن سخوار مدد

علّاح سرپری اسپ ہلک ندد دتل و حمال بینج آکوں یعنی عدد

محله مر دهلا خیر را بگرد و کو فنه هست کجا اید کافس پیشنه بود

Digitized by srujanika@gmail.com

لکه سر چند نک ب پیله زیاده کند و بعد ران نمی و خجالت و متعال اول را کند
پس کوفته با پ خوارنده باشد ناگفته صدر روز پس کوارنده مردانه از
این سه کنک کم عد دار فروده سر روز در صدر روز صد پیله دونه
صد پیله ان دو حبر زکر هم شود هر سه پ خوارنده حیوان صد پیله و
نام شود این دوا سو فوف کند مابین این مرض سر بری موق
چون مسده باش طور که اول روز مکبود رور و بیم دو عدد روز بیم عده
حصار روز حصار عده سیم روز نیج عده ده هزار نشان شد رکب ایس که احتما
این سه را در دو سه مدن ابتدا برای تالاب سیح و حجه چونک
در بینی رود آزاده اسپ رساند و سیرون امدن او از منی دشوار
نام سه کمر را طور مردان دنای سرا در ده اند رانی سیح و دلخوشی
معنی محل حسک و ایمه سو بینی می شود او رده حسک کرد و کوشه در قبوره
و بالا سر از اب فطره ناگشید که بوی سو بینه اران سر اند فی المفتر

آن تو بزه کاره ای سب شن نو بزه دایم پیشنه دعس سب که ای پر شو بزه
از پیشی خونک در تو بزه حوا مده ایده
شکه خلاب ای سب که در سکم او خلاب ووده هست و زند او خاچ ته
ووده هاند ای سب که ادر نهماد و زانی نهماد کانی زری نهماد
هر کب را کند که را گوشه متروح کرد و سکه وفت سخوار مده
تصاص ای ای سب سه هزاری همار و سهوم پنده که هر چهار ای سب واقع کرد
و ایند ای سب ای فری نشتر مهر ای مرده معنوی و همار کی همار واده ایده راهی
و سکه و موسیخ سهای خیز مردم و سه شد و مم ای دیر کل کل
حات هنوزی ای ای کرمه که دو هزاری بر سر بردو خاچ هر ای
ای سب میشو ده ماده ای سب هنوزی سطراورده ای سب بخند که لوع و ده
حاشش ای ای سب که بکو بد
و ای سب میشو ده را کند که دو هزاری و عصر را کب هنوزی میشو ده ای ای کو به

که از مرسمی و وزیر احاطه کو شرط خشم سرو و خوب نمایند و باقی شود
سپاهی سووم دادند و آنکه سه مردمشانی حسنه از هزار مالا حکم
دادند و نشیده شد که در میان میان می بعصر را نالا و آنکه از مردم شود از بر
بد و نک از پیشنهاد شد بمحض از رسیدن شو و نمایند او سلطنت کنند که
وسوار از رکب همراهی که مرسمی اسب پر فو شد اگر خواهد از راح
سر کرد و ما از حاضر سر کله همراهی روی و جهود همچ جاوافع شود
خلاف و سفر خواهد بود که سینکلهام همراهی نسبت که سه مردمشانی مالای
سر مالای احاطه خشم سرو و دان مردو صورت نسبت که سه مردمشانی مالای
د حاطه خشم سرو و دان مردو صورت نسبت کمی از هزار مالا مشود اما اهل محترم
سازه شمرده اند و دیگر رکه هر سه شود و دان را نبر سو که نماید علی الحصوص هموز
شنیکله از حصوص که واقع شود برازی اسب ناده نهاد شوسم
واسپر را منصفانه خدار و خوب عذر و خوب نسبت که سه مردمشانی سفیدی ای مکوند
که

که موسی سعید بر غشانی هب عرب بند کشت در شریت و سعید و سر
و ای سعیدی ای ای و بیه بو شده شود به است شوم و ند مونت اگری
عقرپ ای را کو سد که سفیدی مرشانی او ای و سه مهان شود و مساده
اسرا فرار داده آمد که موسی سفید او سعد و وده باشد خسته بزانت
نهیل ای را کو سد که سفیدی مرشانی نشد و ای ای ازه عقرپ و ساده
رنا وه شود که زیر دایره لف درست مردم بو شده فوائد بود پسر
و خلاصه است که موسی سفید ای سپ مکرر بند کوره مر جامله واقع
حراب طلب صریحت و لانه در میان معنویات خواهش و تکمیل
و موسی سفید قشنه خواه عرب حراب ناشد باید حراب ای را بان آ
صورت مکو سد که سفیدی قشنه خواه ای سرما ای مرشانی که شروع شد در آ
نکه با ایب زیرین ای سپ ساده ایته که ایان را مبارکی خوانند و شست
و ای سفید قشنه ای مرشانی امده مالایی بیب للا لشتر ریده ای بیب

مالا فیروزه داد و نجیبی ان سفیدی صفت شفیعه در روی بی هم پ آشندو
و حابیب ب زیرن نرسد هابیت شنوم و مدهوم ماید دهن و نهاد
واز نامیب ب زیرن رسیده باشد سرای مارکی حواب سه مایدزاد
کشمن سوزی نهست که نبر حلقوم ایپ مشود و ان بحاب مارک
ولسید مده سنت و دلومن سوزی ریگردان ایپ در مان
گردان و افع مشود و بعضی را اندکی اردو میان نیهاوت مشود
انها هابیت مشود امر اعانت مارکیه و نرین سوزی مکنید
سرکار کلخ خا با اسپی را که ان سوزی باشد و دلخیزی هم ار
مشیوبات و افع مشود هابیت خونی و سکی ان سوزی تک اثر
مدوز را می حوا می دهد عصر سوزی در میان هابیت مارک و حوت
سازن سوزی را دران از مرد و حابیب است ادفع مشود حواه
در مان

در میان نهر عالی شد با مرگو شه سیح حاضر نو دا کر بر رودخانه
مکب مکب هم زی این وضع شود که روی هم زی حاضر
سر اسب شده از رودخانه از این حضر باشند کوید و اسپ
این دو فسم هم زی هر دو خانه مفاسیعه بشد اند و اکنون
مد موم است اکر رودم یا شد وردی او حاضر سواره مترک
عصر الحضر از نهر حواه دو مانک پنهان اکر مکب ماده نود

و سر دادل مکب هم زی است که در میان رسنه است بشود اما
عجب و خس نیز داشته اند و پیچ همگ نهر هم از
که هر رسنه است پیچ عد مانند حمار هم زیر ازان دود وار
هر دو خانه هر ابر و گنج عالی این در میان مانند به است اسکر
د اک سوار از رسنه حواه دو مانک نهر مانند نهر مفاسیعه

مالیتیش نهست و کذا جکر هم رسب است اما مسلوک دلم که هر سرمه
این سب باشد فخود مالیت دختر زن شوام هر سب گاه
و دیگر هم بران حاصله ذهنیت دختر نیست می باشد نهند این
سوزیری هم تصریف شود اینهم عرضی می باشد ذهنیت دخمه هم
و گندله خل اسرار مسلوک دلم که هر سب نه دست بر این شانه با اطراف
سوزیر شود خواه سر دو جانب مانک حلب سوزیری در این
ما خود را باشد این را معیوب ذهنیت اند
کوچک شنیده که هر آن کوچک هم بران دو سوزیری دیگر کم از
دراز مرد دو جانب واقع می شود خواه ارسکل در این داد و صورت حوره
مسح این دار در دور میان سوزیری مذکور سوزیر در میان سلیمان
مسنود این مخصوص است شنیده که می شود با همی و نیمی از دو

بیک کنکل سرود از این ایشان است که بر قرضب اند
ما برای خصیه اشرمسنود مصویر شان سنه سنت ماده نامسارک
و حسنه نیز نیست و دیگر هم نیز ناکه غفران سنور و رایی سنت
خواه حاضر بسرنگ ما مشترک شود مثلا برای بسته و ما اطرف دیم
و افع شود از اراده نامسارکی خواهد بگرد و معرب خواهد داشت
سباه نالو و آتش تارو که از عرب مد نوم عصر معمود کیم معمود کیم
ارحل ای را کو سد که مثلا رسپ کمیت یا هندی یا مشکن و ما فرمال بیمه
بکر کنن ا صرف بکر یا حس او ماک یا یا را لک سعده
و دیگر سعده ی جوانش بقدر ان رسم جانشند بیانش سنت نیز
و آنرا امثال این برجسته او سعده نشید چون خواه کد و مال

حجت میر دلخواه و مالایی سم کاب حاکم که محبت می بودند
 سوزی در مردم را می سنود ملاحته نمودند که رحش اکر را می خورد
 بزم زاده هارس آ عوام اور اکبوب نه کار مسلوبید و اکر را خش از زر
 مال فست می بیند سخا نداشت
 شیر از سبب که مطابق دستور شده بود اینکه

 حبای سبب و شدن پا به و حبای کاف
 کثوف در و خود

 سم کلاس شکم کلاس
 کخرود

 سر کهنه کلاس شاکام قدم
 کله کلاس

 سر خود شایته جان کلاسی کلان
 ساعی کلاس شروار جایه بحد
 نه زند

 دلکه می خشم و موش کوش و موش ششم نام

 حمل اسپ ماده بچه زمر بعد از واوی سیم سیم و می اسما وی

 نیز
 ۲۳

تبلکر کرد و ملکه و کند و جون ایش که دید کله و بود
نقدر داده عذر سر زندگ و فرس بسیم و جون ماده خان
و راند که بجه فرس بجواه داد اسراع مان کند هر زندگ و بخواه
رو غزاره داده هشت بعادر دادن ایش وقت دوسر
و سه هشت هشت سه راح ساه نکس هر روز با حمله و پیش
و سه نه سه راه هم سه هر روز با حمله و پیش
و همان راه بکوخر مالکه و روخن ایه نمیخ نموده بعادر دادن بخنه
ما و دامار وقت داده هشت هشت مهنت مدالکس سه هر زندگ

سکون
جای خود را در میان این دو نموده و از آن دو نموده که در میان این دو نموده
در میان این دو نموده که در میان این دو نموده که در میان این دو نموده
در میان این دو نموده که در میان این دو نموده که در میان این دو نموده
در میان این دو نموده که در میان این دو نموده که در میان این دو نموده
در میان این دو نموده که در میان این دو نموده که در میان این دو نموده

صلاله ارسن میخس کند و نکت لایل ایل بونه سنجی خوار گلادن اینه
کاره اکوسه خورن کندم سلک ایل ایل ایل مکته ایل ران کرده سا مرد عمر ایه کرده
خالص نیست و نک کوئی نید و دیگر کوئی نیست خراب کند و زلک کند و ایل
فهل ایل خارصح کو راند و مردم روم خارده کاو مالده سووف ملدی خوشت و از
اویله سلک کند و فصلیه در سود و کام ایل شتر معلوم شد و همه ایل داده
آندر خوبی سلک خار حاک ملک ایل خار جمهه را سوچه ایل کوئی کوئی
ملک ایل ایل را علیه کوچه در روم مرکه کرد و خود را میخورد. ایل خار جمهه
بیشسته ایل را والدیه در مکته شاهزاده دید و بعد ایل خار جمهه (مرطیه)
شتری خار خاره ایل خار دیگر موافق رجم و بالعذر سند و مرد و را
سلک کرد و مثل ریمه در روم و کسب چیزی داشت که ایل خاره شاهزاده ایل
شتری خار ایل خار خار دیگر موافق رجم و بالعذر سند و مرد و را
سلک کرد و مثل ریمه در روم و کسب چیزی داشت که ایل خاره شاهزاده ایل

سکنیه با خبر بر این مایه نمایند و داده دوایی ایشان
که حوزه ناسه و مهر نماید بار و دل ناسخ حسره داده دل اینها را که مایه
دوسته دور نمی شوند گرچه این نفع دل ایشان را سبک کرد و حجم در حجم زدن
حصار و رسته بر رکب نمایند که از این حجم کمتر نمایند و دل ایشان را کند
از این میان که برای این طرز این غیر در حجم کمتر نمایند و این میان که
نمایند از این میان این را میتوانند که خود را بخوبی در حجم ایشان را کند که
دو این حجم ایشان را کند و این دل ایشان را نمایند که اول این سره ایشان را کند
سره ایشان را کند و این را کند و ایشان را نمایند که این دل ایشان را کند
دوایی اینها را کند که این دل ایشان را نمایند که ایشان را کند
علق کم که در حجم ایشان نمایند و این دل ایشان را کند
در حجم ایشان را کند که این دل ایشان را نمایند که ایشان را کند
کمتر از این دل ایشان را کند که این دل ایشان را نمایند که ایشان را کند

